

[Gert Petersen.]

stisk folkeparti eller andre partier, der har rejst forespørgslen, spekulerer i uro omkring efterretningsvæsenet. Jeg synes nok, man skulle rette den anklage et andet sted hen. Jeg kender intet til den pågældende politikers motiver, men jeg er helt overbevist om, at det forholder sig sådan, og derfor synes jeg, man skulle holde sig for god til at bebrejde os, at vi rejser sagen. Det er andre, der har rejst den; man skal gribe i sin egen barm.

Så vil jeg sige til hr. Arne Christiansen, at bemærkningen om, at de yderliggående partier vil så mistillid til det bestående samfund, minder mig fuldkommen om, hvordan præsident Nixons pressesekretær og hans øvrige entourage svarede, da Washington Post begyndte at komme med sine afsløringer, nemlig at det var udtryk for yderliggående journalister, som ville undergrave det ene og det andet. Jeg tror ikke, at Washington Post-folkene var særlig undergravende eller yderliggående. De havde bare en fiks idé om, at ordene i den amerikanske forfatning skulle tages højtideligt, og jeg vil da godt give den kompliment til Amerikas Forenede Stater, at selv om jeg har umådelig meget at være uenig med dem om, er der alligevel en stærk offentlig mening derovre, der ligesom tager ordene i forfatningen mere højtideligt, end jeg har indtryk af man altid gør her.

Hr. Kjeruiff-Schmidt, som jo i øvrigt udviste nogen forståelse for de omstændigheder, der har ført til, at denne forespørgsel er blevet startet, spurgte justitsministeren, om ikke en del af oplysningerne burde lægges frem bl. a. for at undgå mytedannelser, og hr. Gudme var inde på, at når en aflytningssag som denne dukker op, er der alle muligheder for at fabulere. Det er rigtigt; man bør undgå mytedannelser, og man bør fratage folk muligheder for at fabulere. Men det kan man kun gøre ved at lægge kendsgerningerne frem om denne sag. Disse kendsgerninger kan ikke forstyrre dansk sikkerhedspolitik, de har intet dermed at gøre. Vil man ikke lægge dem alle frem, kunne man i hvert fald lukke op for nogle af de centrale spørgsmål, som er blevet rejst, men man har valgt at tie stille. Det er ikke vores skyld, hvis der opstår mytedannelser. Det er deres skyld, som lægger låget på og

optræder, om jeg så må sige, som talende østers.

Hr. Erhard Jakobsens betragtninger om Solvognen, om rødstrømper, om smårapsrier i forretningerne osv. vil jeg forære ham, også den om, at efterretningstjenesten nærmest skulle være et frygtens sværd. Det er meget autoritære toner, vi hører derfra, men det kan vel ikke forundre.

Til hr. Wilhjelms må jeg sige om Kejsergadeudvalget, at det ganske rigtigt har stået i et par aviser, at P. A. Mørch skulle have erkendt, at der var tale om grundlovsstridig virksomhed. Nu må jeg ikke referere fra udvalget — og i modsætning til højtstående danske politikere har jeg faktisk taget den forpligtelse alvorligt — men jeg må vel nok referere, hvad der ikke er sket: jeg vil gerne helt klart dementere den påstand — jeg har deltaget i alle møder i Kejsergadeudvalget og har endog meget grundige noter derfra — jeg kan oplyse, at P. A. Mørch ikke har sagt noget i den retning. Og Kejsergadeudvalgets konklusion var jo på basis af mange vidneudsagn — det kan være blevet fyldt med løgn, det vil jeg ikke udelukke, men jeg tror det nu ikke — på basis af mange vidneudsagn, at danske borgere — og jeg sætter streg under danske — grundlovsmæssige rettigheder ikke var blevet krænket. Jeg anser både Kejsergadesagen og en række andre sager i forbindelse med efterretningstjenesten for at være irrelevante i forhold til denne sag, men ikke irrelevante på anden måde: den har berøring derved, at den afslørede, at man også fra dansk side — vi plejer jo at være så forargede over andre stater, når de gør noget, vi ikke kan lide — kan kaste os ud i anvendelse af, hvad jeg vil betegne som luskede metoder.

Jeg tror ikke, der er så meget mere at føje til fra min side. Jeg indser, at vi ikke kommer længere, at regeringen og flertallet i denne sal har besluttet, at de ting, som skete igennem 15 lange år af illegal karakter herhjemme med myndigheders vidende, med ledende politikeres vidende, er noget, som man vil lægge låg på. Jeg vil bare sige, at jeg er helt overbevist om, det ikke lykkes. Vi har en forholdsvis fri presse i dette land. Det er jeg glad for, men jeg er ikke helt sikker på, at alle de politikere, der sidder her i salen, er lige så glade for det for øjeblikket.